

# ZÁPAS

# O DUŠI 16

KVĚTEN

1991

## OBSAH

Svoboda a situační etika . . . . .	1
Indie: Živá minulost, mrtvá přítomnost	
Kašmír . . . . .	3
Umění v přírodě . . . . .	8
Evoluční teorie—tak, jak jste o ní nesměli slyšet—tedy po pravdě . . . 9	
Trojjedinost Boha . . . . .	13
Hlas And . . . . .	20

## SVOBODA A SITUACNÍ ETIKA

Dříve než slovo svoboda zhořkne a přinese úrodu trpkého ovoce, které může být na první pohled pěkné, lákavé, voňavé a přitažlivé, připomeňme si, že ne vše, co je oku a smyslům libé, přinese uspokojení a radost. Již Satan v ráji lákal Evu, aby poznala to jediné, co jím Bůh odepřel. Eva poslechla svádný hlas Satana. Stejně dnes, lidé opojeni humanistickou svobodou, obracejí nenasytné zraky, vztahují ruce a smysly k zakázanému ovoci.

Dnešní svobodný svět sklízí ovoce „velkých myslitelů“ jako je Američan Joseph

Fletcher, který je zakladatelem tak zvané situacní etiky. Podle něj: „neexistuje jiné absolutno, než absolutno lásky.“ Proto je láskyplné roztrhnout manželství, kde láska pohasla. Manželství je zbytečná formalita, přežitek doby. Člověk musí „lásku“ cítit, mit a žít intenzivně. Proto je „láskyplné“ hledat nový vztah plný lásky. A proto je „láskyplný“ akt zabítí nenarozeného, protože to je lepší alternativa než přivést na svět nechtěný, neplánovaný život. Proto je „láskyplný“ akt nechat zemřít dítě, které se zrovna nepodobá představám svých rodičů. Proto je „láskyplné“ nechat umřít handicapem a žízní pacienta, jehož život neodpovídá představám kvality života hodného žítí. Proto i „láskyplný“ homosexuální vztah může zajistit adoptovaným dětem zdravé prostředí výchovy. Proto je „láskyplné“ manipulovat s lidskou genetikou, proto je „láskyplné“ vytvořit nového člověka, který je osvobozen od všech předsudků biblických hodnot.

Naše vlast nezůstává ani v této oblasti pozadu. Homosexuálové mají konečně svá práva! Je konec diskriminace. Pornografie? Samozřejmě! Jsme dospělí, ať se každý sám rozhodne, co chce dělat se svými smysly i životem. Ale dříve než toto lákavé ovoce ochutnáme, podívejme se, co se skrývá pod přitažlivou slupkou.

Bůh varoval Adama a Evu, že zemřou, jestliže neuposlechnou. A tak se stalo. Boží Slovo prorokovalo, že lidé propadnou nezřízenosti a nefestem. Každý má právo se svobodně rozhodnout, bude-li poslouchat Boží hlas, nebo Satanovy léčky. Jde o mnohem víc než o svobodu rozhodování.

Pornografie a homosexualita nejsou lidem vrozené. Proto jsou nejvíce ohroženy děti a dospívající mládež. Podle statistik jsou homosexuálův pohlavně aktivní už ve

## 2 ZÁPAS O DUŠI

velmi časném věku. Děti jsou zvídavé a dnes nikdo nepovažuje předčasný zájem o sex a masturbaci za zhoubný návyk. Sexuální zájem u dětí vzbuzuje a zvyšuje pornografia, ke které se děti dostanou skrze vlastní rodiče, starší kamarády a sexuální dravce, kteří číhají a ničí mládež již v nej-útlejším věku. Chlapci, mladíci a muži jsou sexuálním svodům více náchylní. Ti, kteří propadnou bezudné vášni, se nezastaví před ničím. Homosexuálové omlouvají své chování tím, že je homosexualita vrozená. Průzkumem mezi homosexuály se však zjistilo, že jejich první sexuální zkušenosti rozhodují o sexuální přednosti. Mají-li děti mladší než 9 let homosexuální zkušenosť, pravděpodobně jich 12% propadne homosexualitě. Jestliže má stejnou zkušenosť adolescent ve věku nad 15 let, propadne homosexualitě pouze 1% zúčastněných. Homosexualita není vrozená, ale naučená, stejně jako se člověk naučí kouřit, požívat drogy a alkohol. Dospělí homosexuálové jsou především chtiví po co nejmladších obětech. Homosexuální organizace jsou si této skutečnosti vědomy a samy prohlašují, že děti starší 8 let jsou již pro jejich homosexuální „předvýchovu“ nepotřebné. Homosexualita není pouhá sexuální úchytkou. Homosexualita je vůči mladým obětem přímo zločin.

Na děti a mládež se soustředí nejen politické systémy a hnutí, která si vychovávají novou generaci oddaných služebníků, ale i drogoví baroni a tabákové koncerny, které pod pláštěkem exotického dýmu cigarety a krásných žen, prodávají ničivou iluzi těm, kteří nemají pevnou vůli se od lákavých snů odvrátit. Drogoví obchodníci učí děti smrtícím návykům skrze drobné a lákavé dárfky, kde i nevinně vypadající obaly bonbónů jsou napuštěny omamnými drogami. Nic netušící oběti jsou lákány kamarády a společně propadají zhoubným návykům. První cigarety jsou dar kamarádů, další jsou již otroctví návyku. Po prvních nevinně vypadajících hráčech a pokusech s drogami, přicházejí silnější, nová vznětí a vše se mísí s nevázanou sexualitou. Prostituce a homosexuálové nezáhálejí a nezastaví se před ničím. Drogy a pornografia nabízí snadný a rychlý zisk. Mnoho podnikatelů, v neposlední řadě

i československých jedinců si plní kapsu. Jugoslavie, Maďarsko a Polsko má již své pornografické milionáře, kteří si nezadají s perverzí západních producentů.

Drogová a sexuální kriminalita mezi mládeží roste po celém světě. Podle amerických průzkumů se zjistilo, že všechny děti, které spáchaly sexuální přestupky jsou vystaveny pornografia. Věk těchto mladých zločinců se neustále snížuje. Dříve pracovali vychovatelé s mládeží od 13–16 let, dnes již pracují s mládeží od 10–17 let. Nad chladnokrevností a bestialitou nejmladších zůstává rozum stát. Většina mládeže pochází z rozvrácených rodin, kde rodiče nedohlíží na výchovu dětí, nestanoví sexuální hranici a kde mají snadný přístup k pornografia. Nejsmutnější osud mají děti, které utěčou z domova a skončí v rukou pasáka. Tyto děti se obyčejně nedožijí své dospělosti.

Všichni víme, jaká metla a strach postihl dnešní proponenty nevázaného sexu, především homosexuály s nemocí AIDS. Znovu a znova vidíme, jak jsou ohroženy životy dnešních dětí. Kdyby jen v New Yorku zemřelo 80% svobodných matek nakažených AIDS, zanechají za sebou více než 50.000 sirotků. Pediatrické onemocnění AIDS je krize, která nahání hrůzu a zachvácuje celý svět. AIDS je jediná infekční choroba, proti které se společnost nebrání stejnými prostředky jako proti ostatním nebezpečným infekčním chorobám. Nosiči AIDS se mohou volně pohybovat ve společnosti a jakýkoliv varovný hlas volající po karanténě, jakýkoliv náznak nesouhlasu s morálním a zdravotním opodstatněním, se považuje za diskriminaci. Jeden kanadský homosexuál škodolibě nakazil několik tisíc partnerů, ale o jeho světovém primátu se skromně mlčí. Homosexuálové mají ohromnou politickou moc, čímž ovlivňují a ohrožují celou společnost morálně i zdravotně. A co volnomyšlenkářský pokrokový svět? Raději jsme solidárně vyhlásili Světový den AIDS.

Pod rouškou prevence proti AIDS pomáhají liberálně smyslející rodiče a školní instituce chránit homosexuální styl života a nám všem namlouvají, že nejbezpečnější ochrana před AIDS je kondom, sexuální

výchova dospělých a především dětí. Čím dřív, tím lépe. A tak se předčasně probouzí sexuální zájem mezi dětmi, které nejsou duševně vyspělé, aby takovou výchovu pochopily. Ve škole se naučí přijímat a tolerovat všechny alternativní prvky sexuálního života. Tyto „experimentální“ formy sexu se předkládají jako naprostě přirozené právo každého jedince. Netvrdim, že se z každého stane sexuální pervert a zločinec, ale v očích Boha je takový člověk diskvalifikovaný:

♥ Což nevíte, že nespravedliví nebudou mít účast v Božím království? Nemylete se: Ani smilníci, ani modláři, ani cizoložníci, ani nemravní, ani zvrácení (samcoložníci — bible Kralická), ani zloději, ani lakovci, opilci, utrhači, lupiči nebudou mít účast v Božím království. (1. Kor. 6:9-10)

Potřebuji tyto verše interpretaci dnešních psychologů, sexuologů a sociologů? K tomu všemu přičteme stimulaci, která přichází skrze rockovou hudbu, televizi, filmy, časopisy, video hry a máme před sebou zhoubnou tikající časovanou bombu. Přibývá znásilnění, krvemilští, nevěry, ne manželských dětí, umělých potratů a celé známé mizerie dnešních dnů.

Satan slíbil Adamovi a Evě, že poznají, co je dobré a zlé, že budou jako Bůh. Slíbil další lež, ale lidstvo poznalo a poznává jen to zlé. Je na nás všech, především rodičů, abychom uchránili naše děti, příští generaci, ze spárů nejen homosexuálů, ale i všech liberálů popírajících absolutní hodnoty daných lidstvu Stvořitelem. Bible říká:

♥ Dům svévolníků bude vyhlazen, kdežto stánek přímých bude vzkvétat. Někdy se člověku zdá cesta přímá, ale nakonec přivede všeljak k smrti. Prostoduchý kdečemu důvěruje, kdežto chytrý promýslí své kroky. Moudrý se bojí a odvrací od zlého, kdežto hlupák se vypíná a cítí v bezpečí. (Př. 14:11-12, 15-16)

— kas —

## ŽIVÁ MINULOST, MRTVÁ PŘÍTOMNOST

### INDIE — Kámen mudrců

Kámen mudrců jsme neobjevili a i nádále nám zůstává záhadou, proč se tolik západních lidí poslední dobou zhledo v hinduismu, buddhismu a propadlo kouzlu Indie i meditace. Proč a jak snadno přijímá člověk zhoubnou kulturu, náboženství i morálku, která nemá soucit s člověkem, kde může člověk umírat na chodníku, ale kolmoudoucí si jej nevšimnou? Co vidí v zemi, kde jsou svaté krávy, kde člověk vidí městské supy v akci a slyší křik a skřek vran a havranů, kteří likvidují mršiny, kde je špína, úpadek, beznaděj, neschopnost pokoleníálního systému, současného zřízení i lidí cokoliv vyrůdukovat?

Po staletí snili a cestovali obchodníci a dobyvatelé do Indie za šperky, drahokamy, hedvábím, kořením, koberci a jiným bohatstvím, ale Indii nezdolal nikdo. Zato Indie zdolala každého. Alexandr Veliký byl z Indie rozčarováný. Nesnesitelné horko, deště vyplavující jedovaté hady a nekonečná ubohost zdeptaly i jeho a nechal Indii na pokoji.

Mogulové udržovali v Indii relativní pořádek, ale jejich vliv nevydržel navždy. Po nich nastoupili Britové. Nebýt Britů, nebyla by dodnes v Indii železnice, telefon, snad ani automobil, kdyby nepřežil anglický Ambassador, který se v Indii vyrábí v nezměněné podobě nejméně třicet let. Jen díky Angličanům má Indie čtvrtou nejhustší železniční síť na světě. Už jenom proto před nimi smekám.

Indické železniční statistiky jsou neuvěřitelné. V Indii se denně přepraví deset milionů pasažérů, za rok je to 3,7 miliard lidí. V roce 1852 v Indii železnice neexistovala. V roce 1853 železnice spojovala Kalkatou, Bombaj a Madras. Britové po sobě zanechali 61.000 km železnic a co se postavilo od osvobození v r. 1947, nestojí za zmínku. Indické železnice zaměstnávají 1,6 milionů pracovníků, mají 11.000 lokomotiv, spojují více než 7.000 stanic a denně přepraví 740.000 tun nákladů.

Pro Angličany služba v Indii nebyla nic příjemného. Neexistovaly dnešní vynále-

## 4 ZÁPAS O DUŠI

zy. Přírodní katastrofy, záplavy, nemilosrdné epidemie a choroby kosily nejen domorodce, ale i kolonisty. Neumím si představit, jak tam žili, aniž by propadli chmurám a beznaději. Mužům prý trvalo dva roky a ženám pouhých šest měsíců, než poznali, že je to země nehostinná a nepřijemná. Nezastávám se Angličanů, naprosto ne, nikdo nemá okupovat jiný národ, ale pohádky, které vidíme ve filmových velkoprodukcích, které oplývají propagandou, dělají z Gándhího světce a ukazují mírumilovný indický národ, který netouží po ničem jiném než po svobodě a sociální spravedlnosti, je od reality stejně vzdálen, jako sliby lepších zítřků rodné strany.

Indie je neuvěřitelná, nepochopitelná a nevyzpytatelná země. Ale to je to poslední, nad čím bych měla naříkat. Země, která má atomovou bombu, vystřeluje balistické střely a současně používá velbloudy a volská spřežení, aby převezla většinu zboží — chrastí a zemědělské produkty, která má tak zmatené myšlení, nahání hrůzu. Co kdyby jim přeskočilo? Vždyť lidský život v Indii neznamená vůbec nic. Země, která nezná ani nejzákladnější hygienické principy, která nemá pitnou vodu, kanalizaci, jejíž lidé žijí pod šírou oblohou a množí se tempem, jež nahání hrůzu! Jak hluboko může lidstvo klesnout? Středověk se kypředu nepohnul. Staleté památky postavili muslimští dobyvatelé, a dnešní Indie a její lidé sentimentálně obdivují život maharádžů a mogulů. Žijí minulostí, odtrženi od přítomnosti, v naději na život v budoucnosti s přiznivější karmou příští reinkarnace.

O to víc mi vadi a snad mě i provokuje indická mentalita velkého bratra vůči malým sousedům, kteří mají smůlu, že jsou stěsnáni mezi tři velikány, Čínou, Indii a Sovětský svaz. Jenom nebetyčné Himalaje udržují mír mezi touto povedenou trojicí. Všichni společně utiskují malíčké národy. Indie žárlivě střeží a dře kůži z Kašmíru, Nepálu, o Sri Lance nemluvím, tam jsme to na vlastní oči neviděli. Hinduismus okoreněný hospodářsky impotentním marxismem, je jedním z nejneschopnějších světových systémů a snad má obdobu jenom v africko-marxistických státech, kde hrůzy lidského utrpení ještě zvyšují kmeno-

vé války, vzájemné vraždění a hladomory. Indie by velmi ráda chtěla mít světový význam a vliv. Jedna věc se jí však daří. Ovlivnila a ovlivňuje myšlení dnešního západního člověka. Ne svou pragmatickou velkolepostí, ale svou neuvěřitelně sebeničící filosofií a náboženstvím. Západní člověk biblické pravdy zdegeneroval natolik, že se zhází v očích svaté krávy, protože ta má v Indii asi nejlaskavější oči, které tam lze vidět. V očích lidí se skrývá nepochopitelná krutost. Intelektuálové, kteří nám dávají Indii za příklad mírového, nenásilného řešení lidských a sociálních problémů, bud' nevědí o čem mluví, nebo obyčejně a vědomě lžou.

S Indií jsme se rozloučili v Kalkatě, která se topí v zeleni palem. Přistáli jsme o 20 minut dřív se Singapurskými aeroliniemi z Nepálu. Z letadla nás samozřejmě neupustili, a tak jsme stáli skoro dvě hodiny na rozptýlené letištní ploše. Letušky pilně roznášely studené pití, abychom tam neleklí horkem. Jen pomyslení, že je to naše poslední indická zastávka, nás udržovalo v dobré náladě.

## KAŠMÍR

Přistáli jsme v Amritsaru ve státě Pundžab, což je domov Sikhů. Na letištní ploše stáli vousatí vojáci s turbany ozbrojeni až po zuby. Přestože jsme stáli dlouho, nikdo z letadla nevystoupil ani nevystrčil nos. Do Pundžabu turisté nejezdí, protože terorismus hrozí všem. Pundžab je prosperující zahrádka, která živí nenasytou Indii. Ne že by nebyly výhodnější trhy, ale nemají na vybranou. A tak prosperita a úsilí Sikhů je pohlcena, kdyby se snažili sebevíc. Bez tvrdých valut zůstanou pozadu. Je jich malíčko, ale jde z nich strach. Sikhové jsou a vždy byli pracovitý a bojovný národ. Snadno se nevzdají, chtějí samostatnost stejně jako Kašmír. Od Indie se liší především nábožensky. Nejsou takoví modláři jako buddhisté a hinduisté. Vyznávají mišunk Islámu se slabým nádechem křesťanství. Věří v jednoho boha a prý všechna náboženství si jsou rovna, ale to jen slovy. V praxi se řežou nejen o náboženské otázky. Vstup do jejich „kostela“ — čtyři vchody vítají každého bez rozdílu vyznání, ale

tím asi mírumilovnost končí — ekumenismus v praxi.

Z Amritsaru do Šrinagaru není daleko, ale vysoko, jen se šplhá. Bílé vrcholy velehor se objevily na pravé straně jako zázrakem. Cestující začali vzdychat a vykřikovat Kašmír, Kašmír, Kašmír. Byla to fascinující podiváná. Pod námi se objevilo široké údolí, vesničky, políčka, řeky a široká koryta řek. Terasovitá políčka střídala různé odstíny zelení a mezi tím kvetla žlutá řepka olejná. Hráze políček jsou lemované stromy, které celému pohledu přidávají na členitosti a barevnost. Z letadla vypadá Kašmír pro romantiky jako nařasená krajka a pro technickou duši jako topografická mapa. Kašmír je pod indickou správou, a proto tam není nejveselejší ani nejklidnější.

Jak popsat atmosféru Kašmíru slovy? Asi jako perský koberec. Někdo je unesen vzorem, barvou, hebkostí hedvábí, plnosti vlny, osnovou bavlny, technikou, hbitostí prstu vazačů, množstvím uzlů na čtvereční centimetr. Někdo nakupuje pro krásu, někdo pro investici, jiný se těší pouze pohledem. V Kašmírském koberci se skrývá vše, co lze popsat slovy — od surového, hrubého, primitivního materiálu až po krásu, jemnost, estetiku a cit, který doveďe neživé hmotě dát lidské srdce.

Vzory a ornamenty se objevují znova v řezbách ve dřevě, vytěsané v kameni, malované; ať je materiál tvárný nebo tvrdý jako kámen a drahokam, je lidským úsilím přetvořen. Tolik mozolů, puchýřů a soužení se skrývá v každém výrobku, v každé nudlici políčka a přináší svědectví o tom, že nic nevzniká náhodou.

Šrinagar je městečko obklopené ze všech stran horami, jejichž vrcholky svítí sněžnou bělostí a modrou oblohou. Město je plné lidského hemžení, především mužů všech věků. Provoz na ulicích je rušný, prašný, hlučný, kodrcavý a oblaka naftového dýmu člověka dusí. Řidiči jsou odhadlanější být všude první ještě víc než kdekoliv jinde, a klaxon každému hlasitě a dlouze oznamuje, že jede a nevidí ani vlevo ani vpravo. Jedou cestou necestou nehledě na koně, autobusy, chodce, krávy a vše nejákým záhadným způsobem minou o chlup. Mysleli jsme si, že nás po Indonésii řízení

již nikde nepřekvapí, ale Kašmír nás přesvědčil, že jsme ještě zelenáči.

Obyvatelé Kašmíru jsou etnický jiný národ. Muži jsou typicky perského fesného vzezření. Ostré výrazné rysy, pronikavé oči, černé vlasy, vousy, kníry, muslimské tupeťky nebo persiánské čepice. Halekají, baví se, prozpívají si a jsou svížných pohybů. Když spolu mluví, opět nevím, jestli se hádají, ale určitě to není obyčejná konverzace. Nepůsobí to vůbec příjemně. Náš průvodce hulákal na šoféra, protože přijel pozdě, ale nás jen ujišťoval, že jsou v nejlepší náladě, uprostřed zajímavé konverzace.

Ženy jsou zahaleny v černém, ani oči jim nejsou vidět. Jsou drobného vzezření, většinou zahalené jako bubáci, občas v bílém hábitu a vypadají jako pochodující kuželky. Aby z této zakukleniny vůbec viděly mají vyšité ornamentální okénko, miniaturní síťku, obdélníček nebo dva kulaté otvory jako kukátko.

Kašmír je muslimský a Indii připomínají vzhledem a kulturou pouze vojáci, úředníci a turisté z jihu. Islámské země mají neobyčejně vyvinutý smysl pro vzory a ornamenty. Tím, že v islámu není dovoleno znázorňovat a ztvárnit božstvo, lidské podoby, zvířata, mystické osobnosti světa ani podsvětí, veškerá tvořivá energie krystalizuje v nadhře geometrických vzorů, dokonalé symetrie, ornamentů, květin, barev a textur, které nemají konce. Umění islámských zemí je ovlivněno náboženstvím i v Kašmíru. Islám nemá nic společného s indickým hinduismem, budhismem, animismem ani jinou tradicí.

Překvapila nás velice čilá výstavba Šrinagaru. Domy o několika poschodích, cihlové, pořádné stavby, a jako by jich většina začala růst během posledních ne více než pěti let. Asi tomu tak skutečně je, protože turistika do Kašmíru v posledních letech rozkvétla a jakou má budoucnost, je otázka. Prosperita Kašmíru závisí na turistice a na stabilních politických poměrech. Politické poměry právě klidem neoplývají. Bomby vybuchují, armáda dělá pořádek a krásná oáza přírodní velkoleposti zůstává nepřístupná. Opět jsme vyzvídali, co by si přál lid, ale moudří z toho nejsme. Nábožen-

## 6 ZÁPAS O DUŠI

sky, tedy srdcem jsou lidé muslimové a s Indii nemají vnitřně nic společného než to, že jsou bratrsky okupovaní. Oddaní kašmírští muslimové, Shaiati chtějí srdcem, citem a náboženstvím k Pakistánu, protože v Pakistánu žije síla muslimských Kašmírců. Nábožensky vlažní Kašmírci chtějí klid a uvědomují si, že je Indie za žádných okolností nepustit, vždyť je to pro Indii husa, která snáší zlatá vejce. Národní patrioti by si přáli, aby se spojil Kašmír v jeden svobodný národ, aby všechni Kašmírci nebyli v područí ani Indie, ani Pakistánu. Takže zlatá střední cesta neexistuje a terorismus nabývá na intenzitě.

Turistická atrakce, houseboaty jsou útulné a romantické perníkové chaloupky na vodě. Zvenku jsou zdobené dřevěnými ornamenty, uvnitř visí kříšálové lustry a každý má exotické jméno. Tradici zavedli Angličané, kteří nemohli vlastnit v Kašmíru půdu ani domy. Jezero a okolo je obklopené úžasnou přírodou. Bílé vrcholky Himálaje, modrá obloha a podnebí, které ani trochu nepřipomíná horko a sucho Indie. Angličané si nechali postavit dlouhé houseboaty, které jsou zaparkované jeden vedle druhého na jezeře, pro zábavu a rekreaci. Je jich tam asi 500 a mezi břehem a domečky pádlují šikáry. Šikára je něco jako gondola, vodní taxi služba ve větším a hrubším provedení. Na šikárách pod balachýny polehávají na matracích turisté obloženi polštáři. Vzadu pádluje lodivod pádlem ve tvaru srdce a kolem čihají a bezhlavně se připojují obchodníci všech druhů a nápadů. Je to romantické, nové a velice pohledné. Na nás čekala „Miss Amerika.“ O pohodlí se staral Rašíd, houseboy, který plnil okamžitě každé přání a varil pro nás. Měli jsme obývací pokoj s bubíňáčkem, který nám přinášel nevýslovné potěšení. V Kašmíru bylo ještě chladno a my, jako vždy, jsme na to nebyli připraveni. Vyhřívali jsme se u kamínka a srkali báječný kašmírský čaj. Další pokoj byla jídelna, za jídelnou kuchyňská nudlička, dvě ložnice a dvě koupelny. No a protože jsme byli jenom dva, užívali jsme dvě koupelny a jednu ložnicu. Ale abych pravdu řekla, moc jsme toho nevyužili, protože všechno tekl do jezera a z jezera se jistě čerpala voda i do nádrží k používání, takže sanitární zásady opět

nikde. Další blaho, kterým jsme byli obdaní, byla horká gumová láhev do postele a jak vydržela teplá až do rána, je mi záhadou.

Ranní probuzení, výhled z jezera na horu nám bral dech. Když jsem to uviděla poprvé, v duši mi vyhrklo „To God be the glory,“ sláva patří Pánu Bohu. No a když do ranního rozjímání na jezeře připlula šikára plná květin a uviděla jsem po létech konvalinky, zaplatila jsem cenu jako za šafrán. Macešky, šerík, měsíčky, pomněnky a květena, stromy; smrk, ovoce, zelenina jako doma, vše, co jsem v tropech již neviděla léta.

Ještě k šafránu. Až tady jsem se konečně dozvěděla, co to šafrán vlastně je. Kašmírské louky jsou na podzim plné fialových krokusových květů a jejich sušené pestíky jsou šafrán. Na jeden gram šafránu musí nasbírat 2.000 květů. Kolik jich musí nasušit, aby z toho bylo vůbec viditelné množství koření, je nepředstavitelné.

Klima je svěží, spíš na chladnější straně, a pokud svítí sluníčko, je přijemně i v zasazených místech. Domácí chodí zahalení do panče — velké, dlouhé noční košile z vlněné, oblekové látky. Život na jezeře je čilý. Domorodci projíždějí na skoro plochých šikárách, rybáři nebo vytahují dlouhým klackem z jezera zelené šlahouny. Na lodičkách jezdí celé rodiny. Muž vytahuje řasy, žena pádluje a děti, pokud jsou malíčké, sedí jako ptáčata na bidélku, hrají si s plechovkou nebo lahvičkou a přelévají vodu. Ty starší, obyčejně syn s otcem pracují společně. Z vodních řas staví ostrov. V mělkém vodě, kde je hustý les rákosí, zapíchají klacky vrba a osiky. Z nich vyrostou stromy a jejich kořeny zpevní ostrov. Na rákosí se vrství řasy. Říkají tomu plovoucí zahrady a pěstují na nich krásnou zeleninu. Klubko řas, kde uprostřed roste sazenička, připlaví a posadí nahoru první vrstvy dřive smotaných řas. Spodní řasy shnijí, zpevňují půdu a za několik let je z klubek pevný ostrov, na kterém postaví i poschoďový cihlový dům. V Kašmíru roste vše zdravě a zdatně.

Projeli jsme jezero křížem krážem. Ráno jsme si přivstali, abychom se podívali na plovoucí tržnici se zeleninou a hlavně aby-

chom si pořádně prohlédli ostrovní zemědělství. Zastavili jsme se v pekárně, budec nad vodou, kde v temnotě pekli báječný „chleba.“ Asi 10 cm kulaté placky připláclí na vnitřní stěnu velikého hliněného džbánu, kde uvnitř hořel malý ohýnek, který rozpálil stěny džbánu tak, že se k nim placička přilepila a upekla do růžové chrupavé pochoutky. V budec bylo temno, voňavo, velice začouzeno, a když jsem viděla špinavý hadr, kterým navlhčovali kynuté těsto, dívala jsem se raději do džbánovité pece, ale přesto ještě teplý chleba chutnal báječně.

Každý západní turistický průvodce se zmínil o trpícím Mojžíšovi a jeho malovaných krabičkách. Feštný starík má pověst široko daleko, jeho krabičky z papírového maše jsou skutečně krásné. Trpící Mojžíš je zajímavá osobnost, má svůj svéráz a svá pravidla. V jeho obchodě je pánum on. Rezervuje si právo, komu prodá, co prodá a kolik prodá. Překupníky a obchodníky nemá rád a prostě jim neprodá. Jeho práce je velice jemná, čistá a vyniká nad všechny ostatní. Byl k nám velice sdílný a vyprávěl, jak se jako chlapec učil od svého otce. Dnes už malují jeho vnuci. Jeho vlastní práce je krásná a ty nejpěknější kousky nejsou ani prodejně. Snad jen tomu, kdo skutečně doveze ocenit jeho práci. Rodina pracuje celou zimu a přes turistickou sezónu jsou zaměstnaní obchodem.

Papírové maše se dělá ze starých hadrů a papíru, který se v kádích máčí a rozkládá asi 40 dnů. Až se vše rozpadne na celulózu, z lepkavé kašičky ředěně vývarem rýžové vody tvoří malé krabičky všech možných tvarů. Ty se suší na slunci, obrouší a vznikne tvrdá, pevná a lehká krabička. Pomalovaná krásnými vzory dostane lesklý povrch a čeká na turisty. Stejným způsobem malují i dřevná vajíčka.

Kašmírské koberce jsou další lákadlo a oči jen přecházejí. Byli jsme se podívat, jak je vyrábějí. Děti v Kašmíru pracují a rostou po boku rodičů. Překvapila nás rychlosť a hbitost prstů mladých chlapců. Začnají ve věku čtyř let a vážou uzly po zbytek života. Prsty dospělých se nevyrovnaní hbitost dětských prstů. Vzor se přepíše nejdříve graficky a potom jako noty na karty. Každá

linka má označeno, kolik uzelů kterou barvou. Linky a noty jsou na kartičkách a obyčejně jedna kartička je denní výkon. Aby šla práce ještě lépe od ruky, „dirigent“ předříkává: „pět červených, osm modrých, tři černé,“ a tak může současně pracovat na stejném vzoru několik lidí. Výroba koberců je mužská práce, ženy jen dokončují okraje.

### Gulmar

Výlet do hor nad Šrinagar byl nezapomenutelný. Než jsme vjeli do sněžných míst Gulmaru, přibrali jsme dalšího průvodce. Nejen zde, ale především v Indii má i průvodce průvodce. Taxikář asistenta a dokonce kopáč má pomocníka, který tahá za provázeč, aby kopáči určoval tempo práce. Tedy průvodce průvodce nás zahránil před několika sty také průvodců, kteří celý den číhají, koho by provedli. Je to tvrdý boj a často dochází k hádkám. Vojsko a sukovicé dohliží a dělají pořádek. Turisté z Indie si přijíždějí odpocínout od hrozného horka a podívat se na sníh. Průvodce má sáňky, které donese na sníh, rodinka se posadí, vyfotografuje a spokojenosť je na všech stranách. Na každého turistu je tam aspoň 50 průvodců a každý vozidlo, autobus způsobí poklus celých davů průvodců. Bez průvodce člověk neudělá ani krok, přestože není této služby vůbec zapotřebí. Z parkoviště k výhledu na Himaláje je to 15 minut loudavé chůze po silnici. Nás šrinagarský průvodce seděl v restauraci a čekal, až nás gulmarský průvodce přivede zpět. V Gulmaru je britský hřbitovek, maličký, zanedbaný a jsou tam pohřbeni malé děti i mladí lidé, kteří se nedožili návratu. Jeden náhrobek měl kříž a na něm ležela vytesaná šavle.

Panoramá hor ukazuje třetí a čtvrtou nejvyšší horu světa. Třetí se jmenuje Nahá hora a ještě nikdo ji nezdolal. Za prvním hřebenem hor je Pakistán, do Afganistánu je coby kamenem dohodil. Taškent a Samarkand jsou na druhé straně Pamíru. V r. 1965 se Pakistánci neúspěšně pokusili vojensky obsadit letiště ve Šrinagaru. Láďok je dálší zajímavé území sporů. Léta se o něj tahá Indie s Činou. Oficiálně patří Indii, ale situace je tak komplikovaná, že je

## 8 ZÁPAS O DUŠI

turistům nepřístupné. Čína se bratří s Pakistánem, Indie se Sověty a všechni se nemohou navzájem vystát. Jen mocné Himaláje drží každého za svým kopcem. Dokonce se na zimu stahuje i vojenské posádky. Patroluje se a provokuje pouze za letního počasí. V Kašmíru kromě turistiky, výroby koberců, malovaných krabiček a suvenýrů, zahradnického zemědělství, pracovních příležitostí není, a je smutné vidět tolik posedávajících mužů, kteří nemají do čeho pichnout.

Všude v Indii jsme viděli plno vojáků, v Kašmíru jich je ještě více. Armáda asi zaměstnává nejvíce lidí, ale na koho jsou připraveni v neokupovaných územích, nemívám. V Dilli byli ozbrojeni samopaly, v Kašmíru mají sukvice. Na horní polovině těla ochranou filcovou vestu, stejnou jako užívali Angličané při hraní pola. Možná, že jsou ještě ze skladu a pozůstatku koloniální éry. Kromě vesty jsou ještě opancérování bambusovou ošatkou. V některých místech stojí vojáci po deseti metrůch, a ač se nás všechni snažili přesvědčit, že je situace velice normální, bylo jasné, že se může něco semlit každým okamžikem.

Kašmírské osvobozenecke hnutí (KLF) se dalo do boje za sebeurčení. Indie tvrdě zasahuje proti takovým nápadům a radikální mladí utíkají do Pakistánu, kde jsou vojensky vycvičeni a ozbrojeni až po zuby automatickými kalašnikovy. Půtky s indicíkými vojáky a policií, konfrontace rozčilených davů, po domácku vyrobené bomboičky zanechávají mrtvé a zraněné. Roste násilí, nervozita, nepokoj a kašmírský ráj na zemi se mění ve válečné peklo.

Odjízděli jsme ze Šrinagaru na 1. máje 1989 a viděli jsme pář rudých vlajek. Většina obchůdků byla zavřena, ale to nevzdávali čest 1. máji. Řidič se nás ptal, jestli víme jakou oslavu mají, a že to prý soudruh Lenin vymyslel. Od té doby se situace v Kašmíru jen zhoršuje. Turistika až na nejodvážnější jednotlivce ustala a je mi smutno z pomyslení, že nejkrásnější příroda, kraj, který je hodný obdivu, je středem nelítostného terorismu a útlaku.

— kas — Pokračování příště

## UMĚNÍ V PŘÍRODĚ

Když člověk stojí mezi zaměřenými kaskádami Iguasských vodopádů na hranici mezi Paraguají, Argentinou a Brazílií, může se kolem motýl a zjevuje jeden z nejneuvěřitelnějších obrazů v přírodě. Na jeho křídlech je číslo „89,“ jasné jako den.

To bylo součástí zjištění vědeckého výzkumu Kjellema Sandveda, fotografa zabývajícího se přírodou, který jako první objevil, že čísla a jiné další symboly jsou častým úkazem na křídlech motýlů a můr. Poprvé to objevil takřka před 30 lety v podkově muzea Smithsonského institutu přírodní historie ve Washingtonu D. C. Od té doby procestoval džungle v Nové Guinei, malajské vysočině a peruánských Andách, stejně jako Amazonku v Brazílii. Dnes je Sandvedova kancelář pokryta od podlahy až ke stropu fotografiemi, plakáty a diapozitivy. Podařilo se mu shromáždit záběry motýlů a můr s tolíka písmeny, že by vyplňily latinskou abecedu, číslice od nuly do desítky, znaky, otazníky, lidské tváře, mrkající oči a písmena z řecké, skandinávské i německé abecedy. Na některých okřídlených tvorech lze pozorovat obrazy mořských ulit, ryb, kaktusů, stejně jako pavouků a brouků. Mnoho lidí si myslí, že tyto obrazy mají smysl, nesou poselství, zprávy a fotograf Sandved je považuje za zcela jasné. Například kroužky nebo písmena ve tvaru „O“ nesou nejpravděpodobněji vzhled tvora „mnoha očí.“ Tak vlastně slouží jako obranný mechanismus proti dravcům. Na druhé straně mohou menší znaky přivábit dravce, aby se vrhli na méně vitální orgány. Tak si zachraňují život ztrátou části křídla. Ve Venezuele našel Sandved můru se znaky „L“ na obou křídlech. Přes den jsou tato dvě písmena složena tak, že dávají hmyzu vzhled svraštělého listu. V noci totiž malinké stvoření opouští stav nečinnosti a pouští se za hledáním potravy a pářením.

Odborný název pro motýly a moly je lepidoptera a zahrnuje více než 200.000 druhů. Můry jsou více závislé na tmě, aby se mohly bránit. Jejich barvy mají spíš zemské odstíny, což jim umožňuje splynout s okolím. Naopak motýl komunikuje vizuálně, využívá rozmanitosti barev a vzorů.

Asi před dvaceti lety chemik a ekolog Cornellovy university Thomas Eisner objevil, že spletité zvrstvené struktury šupin na motýlích křídlech mohou produkovat silné ultrafialové reflexy, odrazy, které, ač člověku neviditelné, mají svou roli při námluvách mezi motýly. Každý vzor na motýlím křidle obsahuje neuveritelnou ukázkou bioarchitektury. Na jednom čtverečním centimetru typického křídla se spojují desítky tisíc šupin s malinkými stonky a překrývají se jako cedrové šindele, aby vytvořily souvislý povrch bez zlomů. Barva každé šupiny vystupuje ze hry pigmentů nebo fyzických struktur, které modelují dopadající světlo do fantastických vizuálních forem určitou kombinací absorbce, odrazu a lomu. Některé z nejúchvatnějších barev se náhle objevují tam, kde dopadající světlo na základě překážky mění svůj směr, lomí se a rozptýluje od vrstev nosného mřížoví a žebrových stěn šupin. Kromě toho, že šupiny slouží jako obrazové elementy pro různé vzory křidel, mohou také působit jako solární kolektory pro vyhřívání svalstva křidel. To vysvětluje, proč se motýli objevují na takových místech, kde se mohou před vzlétnutím do vzduchu hrát na slunci. Šupiny sehrávají i obětní roli, když motýlům a můrám umožňují vymanit se ze spletitých situací. Mikrostrukturální elegance šupin demonstreuje některým vědcům, že krása lepidopterí znamená více než pouhý povrch.

A proto každého, kdo se prochází po alpské louce, apalačském lese, andském paramu, či parnou džunglí, slouží třepetající se stvoření jako poselství, že příroda skutečně oplývá uměním. Slouží také jako poselství, znamení, že je zde skutečně Tvůrce, někdo, kdo je representován písmeny z řecké abecedy, stejně jako motýli. Jeho jméno je Ježíš Kristus a bible jej označuje jako alfou a omegu, což jsou první a poslední písmena této abecedy. Pod tímto názvem je Kristus zobrazen jako počátek všeho, Bůh. Bible je zcela přesná, když prohlašuje, že Ježíš je Bůh, ne jenom nějaký bůh. Alfa a omega také ukazují Kristův věčný charakter. Nemá začátek ani konec, učí bible. Byl před tím, než vznikly všechny mocnosti tohoto světa, a bude tu i poté, až zmizí Spojené Státy, Velká Británie, Sově-

ský svaz a ano, i Irák se propadne v čase, ale Ježíš bude na věky. A konečně alfa a omega představuje Kristovu úplnost, dokonalost. Je prvním a posledním, i všechno mezi tím. Udržuje naše životy. „V Něm žijeme a máme své bytí,“ říká bible.

Motýl umění je skutečně úžasné a z mého pohledu znovu odkrývá to, co miliony lidí vnímaly, čemu věřily a co prožívaly po tisíciletí. Ježíš Kristus je tvůrcem všeho života a, když mu dovolíme, bude také znovutvůrcem našich vlastních životů.

— Z anglického vysílání HCJB, Science News. Přeložil Pavel Bartoš —

## EVOLUCE

— pokračování —

I osud lidstva by byl pro zastánce vývojových hypotéz ryze evoluční. V křesťanství jeden zemřel, aby mnozí žili, v evoluci mnozí museli umřít, aby jeden žil. V evolučním učení neumožňuje křídlo létání, ale „létání“ bez křidel udělá křídlo. Oko neumožňuje vidění, ale výhoda vidění, způsobí vznik oka, a to už v kambriu, záhy po vzniku života z neživota. Každému, kdo věří v evoluci, doporučuji, aby se nebal ani škodlivého záření, ani smogu či kouření. Když nám toto záření dalo život, jak by dnes mohlo škodit? Každému kuřáku dá evoluce časem takový orgán, který bude nikotin zpracovávat a kuřáky dokonce zvýhodňovat před nekuřáky. Pokud by se tak nestalo, tak evoluce rozhodla jinak, vývoj se ubíral jinými cestami, jak říkají evolucionisté. Ani bych se nedivil, kdyby jednou evolucionisté ulovili novou rybu, další „latimerii“ a zjistili, že se ji pod ocasní ploutví nalézá „vyvinutý“ nápis: „Byla jsem stvořena Bohem.“ Jistě by došli k závěru, že tento nápis v kožních buňkách daného druhu ryb se vyvinul dlouhodobými mutacemi a selekcí z jednodušších kožních útváří, a má pro tento druh ryb nesporné vývojové výhody, např. ji z úcty k Bohu neloví věřící rybáři a pod. Proč ne? Mohly-li se v této primitivní logice vyvinout tak složité útvary jako jsou oči, srdce, nebo mozek, takový nápis by byl pro evoluci

## 10 ZÁPAS O DUŠI

úplná hračka. Jednou nás evoluce prý všechny změní. Jak konkrétně, o to se vedou četné učené spory, že naši potomci bude moci žít v těch nejzamořenějších místech planety. Pro nové plíce, které nám evoluce dá, to bude přímo pochutnání. Všechny aktivity Zelených jsou jen nesmyslným bojem proti plánům boha-Evoluce. Evoluce si u svých tvorů poradila jak s ustupujícím mořem, tak i nastupujícím mořem. Poradila si s horkem i zimou, nedostatkem potravy i přebytkem, vyzbrojila své děti ve vodě, na souši i ve vzdachu. Evoluce z každé změny vytěží své, žádné strachy. Když na evoluci byla krátká hlopoust zvířat, bude na ní krátká hlopoust lidská. Maximálně vyhyneme, ale i to je evoluční výhoda. Přežije jen to nejschopnější, a to je konec konců železobeton. Vidíte, že přežívá to nejlepší, nebo ne? Jedinou nevhodou evoluce, ovšem výhodou při jejím dokazování, jsou ty příšerně dlouhé věky. Strašně dlouho ji všechno trvá. Pokud byste zadali nějaký problém člověku, dokonce neodborníkovi, snad si s ním ani neporadí. Bude-li na problému pracovat vědec, dosáhne třeba za delší čas úspěchu. Budou-li to řešit celé vědecké týmy, může být věc vyřešena, podle míry obtížnosti, i za několik týdnů. Když něco dělá Bůh, třeba stvoří svět, stačí mu na to šest dnů, a možná by stačilo i méně. Ano, intelligence zkracuje čas. Ovšem evoluce je úžasně hlopouá, proto na všechno potřebuje miliardy let. Budou-li lidé dostatečně vytrvalí, v následujícím věku, budou-li běhat a mávat rukama případně klouzavě padat z vyšších míst, je nepochybné, že se ruce přemění v křídla, tak jako se to přihodilo našim vzdáleným předkům, plazům. Nic přitom nedbejme na tvrzení, že evoluční změny jsou nevratné. Některí savci se také vrátí do moře. Nic nedbejme na tvrzení Izáka Newtona: „Zdali se oko vytvořilo bez znalosti optiky a ucho bez znalosti akustiky?“ Evoluční teoretik odpovídá: „Jasné, vytvořilo. Znalosti k tomu není třeba.“

Omyl se už vžil, původní „správná“ Darwinova myšlenka sedí pevně v srdcích a myslích i takových lidi, kteří se o věc vůbec nezajímají. Množí lhostejně spolupracují se světem a říkají si: „Jezme, pijme, zítra zemřeme.“ To je dávný výrok bible,

stejně tak jako její předpovědi, co lidská společnost jednou zažije. Mocné dílo podvodů, bezbožnost, světové války, zemětřesení, hlad, nemoci, lhostejnost vůči Bohu, ateismus. (2. Tes. 2, Mt. 24, 2. Tim. 3) A předvírá též pro tuto dobu intenzivní kázání evangelia s možností záchrany života před nesmysly, hříchem a Božím soudem. Tato záchrana je ve víře v Ježíše Krista.

Evoluční učení přijaly také do svých výkladů četné církevní organizace, a mnozí kazatelé a faráři. Jako vždy, i zde se církev snaží přizpůsobovat světu a asi zas bude poslední, kdo prohlédne. Evoluční teisté, jak jsou nazýváni lidé, kteří věří v Boha i evoluci, učí, že evoluce je způsob, kterým prý Bůh též mohl pracovat. Nedávno jsem se jednoho odborníka z řad věřících lidí zeptal, jestli věří v evoluci a on mi řekl: „Copak já vím, jak to Bůh udělal?“ Zeptal jsem se ho dále, jestli tedy alespoň věří bibli, neboť bible zcela jasně říká, jak to Bůh udělal a nenajdete tam toho nejmenšího náznaku, že člověk by Bohem vytvořen ze zvířat, ptáci z plazů a ryby z jednobuněčných organismů. Odpověděl mi, že bible je plná obrazů a nedá se vše brát doslovně. Na to mu mohu říci jen jedno — co je v bibli obrazné, je jasné, co je konkrétní, např. historická výpověď, je také jasné. Bere-li někdo zprávu o stvoření světa obrazně, je to jeho právo, ale ať se nediví, že bude obrazně brát i tak náročné věci, jaké učí Ježíš Kristus. A tak to v praxi také vypadá. Beru-li zcela jasnou zprávu v Genesis o tom, že Bůh stvořil svět v šesti dnech jako obrazný výrok o evoluci trvající miliardy let, proč bych neměl brát výroky „udeří-li tě někdo na pravou tvář, nastav i levou“ a „milujte nepřátele své“ také obrazně? V církvích se opatrnicky učí, že bible není vědeckou učebnicí, přestože se zabývá tisíci popisy různých přírodotvůrnických i historických detailů. Kouzelná formulka „jen Kristus,“ která tak libozvučně zní mnohem uchu a názor, že ve víře nejde o fakta, vede ovšem ve svých důsledcích k víře v „nefaktické,“ která je dobrým podhoubím všeho neslaného, nemastného křesťanství až po komunismus a fašismus s heslem Gott mit uns. Nezrodil se snad ateismus a všechny ty zrůdné -ismy uprostřed věřících národů? Mohlo by dojít k takovým věcem, jako

jsou první a druhá světová válka, kdyby lidé, kteří si říkají věřící, brali bibli vážně a doslova? Vůbec není divu, že národ Lutherův, který měl evolučními nesmysly podlomenou viru v realitu Božího stvoření — „To důležité se v Bibli nese na nepodstatných mýtech“ — přijal Hitlera s jeho „vědeckými důkazy“ o nadrase, jako svého spasitele. Člověk vždy hledá fakta a nespokojí se dlouhodobě s filozofií, která se faktum vyhýbá, byť by si říkala křesťanská, nebo jinak. Starí křesťané brali Krista i zprávu o stvoření doslova a také doslova svojí víru žili, prodávali statky, měli všechny věci společné, opouštěli domovy a kázali evangelium.

Důsledkem lhostejnosti vůči pravdě je masová spolupráce všech na zkáze světa. Naplnili jsme zemi zbraněmi a technikou, ničíme přírodu, abychom se ve šťastné spolupráci, bez lásky a pravdy, plně vyzbrojeni s naplněnými břichy i hlavami, ale prázdnými srdci, mohli brzo všichni vrátit hodně osvíceni (ozáření) do prvotního stavu.

Vývojová teorie je tragickornická pohádka, která mnohým víru podlomila, jiným v ní úplně zabránila. Víra v evoluční učení není jen chybou intelektuální, ale i defektorem mravním, kazem na srdci. Ukážu to na příkladu. Když nejen rozumný, ale také slušný člověk přijde po delší době do svého bytu a naleze jej uklizený, vše čistě umyto, na stole čerstvě napečené buchty a nikde ani zmínka, od koho to vše je, zapřemýšlí a řekne si: „Kdo tu asi byl?“ Neřekne si: „Co se tu dělo?“ Jinými slovy, komu, ne čemu, mám poděkovat, komu ne čemu projevit vděk, komu ne čemu se odvědětit? Tento rozumný a slušný člověk ví, že ho má někdo rád a bude jej hledat mezi živými lidmi, ne mrtvými věcmi.

Naproti tomu člověk, nejen porušený na mysli, ale i značně nestydatý, bude na lezených věci užívat bez vděčnosti k dárci a pro uklidnění svého svědomí si musí pořídit náležité vysvětlení původu toho, co ve svém bytí našel. Jde na to hrde, vědecky. Nejprve vyloučí všechny „metafyzické“ výklady, jak došlo k úklidu a napečení buchet (např. milující maminky). Do svého ryze vědeckého smýšlení zahrne jen „přirozené“

procesy a výchozí materiál. Stanoví si předem tři základní axiómy — články víry:

■■■ *Vše, co jsem nalezl u mého bytí, je hmotné povahy, ve svém základu i původu.*

■■■ *Vše je v dlouhodobém sebezdokonalování a vytvoření pořádku, napečení buchet atd. Vše je výsledkem pouze dlouhodobého pobytu různých hmotných, neinteligentních činitelů v mému bytí.*

■■■ *Vše je relativní i smysl toho, proč k tomu došlo, i to, jak si s tím mám počítat. Je to jen moje záležitost.*

Vyzbrojen těmito „vědeckými“ předpoklady uvažuje: Můj byt, to je termodynamicky otevřená soustava, do které může zvenku proudit energie v rozličných formách. Je to tedy jasné (skoro): Nezajištěným oknem začal do bytu vnikat vzdach, došlo k turbulentnímu proudění molekul s vysokou kinetickou energií, které strhlly prach ze skříní i podlahy a zanesly jej do vzdálenějších míst s vyšším koeficientem adheze. Laik by řekl průvan tu zametl. Zatékající voda pak vymyla všechnu zbývající špinu a v dlouhém časovém úseku mé nepřítomnosti strhla s sebou též mouku a další komponenty, které nalézám po svém důkladném chemicko-technologickém rozboru buchet. Nic není náhodné, vše je zákonité, je to přece věda. Jak voda postupně ustupovala a vyschla, vytvořily se pre-buchtové těstové folianty, do kterých se opět zákonitě v neustálé se měnícím prostředí, v soustavě mého bytu, přimísla povídla. Během další erupce pohybů přesmyků a přesunů došlo k zákonitému vytvoření předposlední fáze, kterou my vědci nazýváme „eobuchtos nonthermos“

— buchty nepečené. Zbývá už jen jednoduchý pochod propékání „eobuchet“ do zlatova, což vykoná všudeprátná sluneční energie. Když uvidí tyto buchty laik, bude si naivně myslet, že to musela udělat nějaká rozumná bytost, ale my vědci víme své. Ať si věří na maminky, kdo chce. Je to ovšem nevědecké, no řekneme tedy věřejnosti — „matička příroda,“ to už by šlo. Pravda, nevíme ještě vše, má to řadu háčků i odpúrců, ale je to tak!

Pohlédneme-li na svět, na krásu květin, množství rozmanitých druhů ovoce, zvřátek i rostlin, na samotného člověka, a když přitom zůstaneme jen na půdě seriozní vědy, tedy toho, co se ví, není při tomto pohledu rozumnější, slušnější a hlavně mravnější závěr: „Někdo nás má rád?“ Někdo, kdo se snad ani nechce do našeho života vnucovat, ale kdo to každopádně musel na podkladě vysoké inteligence všechno pro nás připravit? Je snad rozumnější a vědečtější závěr, že život a jeho pestrost vznikl na zemi tak, jak to bylo popsáno s buchtovědou?

Odvouzuje-li někdo z různých defektů, bolestí či smrti, která na světě panuje, že neexistuje Bůh, je to stejně nelogický závěr, jakoby řekl: „Technika kromě radosti a výhod působí též bolest a smrt, proto nemůže být výsledkem žádné rozumné činnosti uvažující bytosti, technika se dělá sama. Při vzniku aut, vlaků a letadel nikdo myslí nebyl, protože by nemohl udělat to, čím lidé přicházejí o život. Musíme vymyslet teorii, jak to vzniklo samo.“

O mnoho logičtější je závěr: „Musela to učinit velmi vysoká inteligence, to je při pohledu na svět zcela jasné. Ale někde se stala chyba, to je také jasné. Pojdme tu chybu hledat. Udělal ji konstruktér — Bůh, nebo my? Nevyléváme vaničku s děckem jen proto, že je tu zlo, a to dokonce i v samotné církvi? Hledejme pravdivě příčiny tohoto zla, stejně jako příčinu původu nás samých.“

Když už někdo v Boha prostě věří nechce či nemůže a vybere si k uctívání třeba Hmotu, je to právo jeho osobního názoru a volby. On i já poneseme odpovědnost za to, proč jsme si zrovna tento názor zvolili a jaké důsledky v našem životě měl, stejně jako jeho dopad na okolí. Ale tvrdit dětem a studentům ve školách a lidem ve sdělovacích prostředcích, že věda prokázala, že k současnemu stavu světa, k vytvoření vesmíru, přírody a člověka došlo evolučními mechanismy a nedovolit publikace jiných názorů — to je zločin. Pocitivé by bylo, když už nic jiného, odpovědět — nevíme. Nevíme, jak se to všechno seběhlo, jak to vzniklo. Ten tvrdí to, ten zas tohle. Poslechněte si jejich argumenty a vyberte si. Přečtěte si

jejich knihy a přiklopte se sami k tomu názoru, který podle vás nejlépe odpovídá pravdě. O tom, že je Země kulatá pochybuje dnes málokterý vědec. Ale o tom, že se život na naší planetě vyuvinul bez přispění vnitřní v hmotě neobsažené informace, bez inteligence, pochybuje podle západních statistik většina nositelů Nobelovy ceny i přes 80% ostatních vědců. Z toho plyne toto: Buď je věda na Východě pokročilejší, nebo se nám tu léta lhalo. Musíme i v této oblasti žít dosud v temnosti? Musíme dovolit podvádění svých dětí ve školách všech stupňů? Nesmíme si ani nadále přečíst žádnou knihu věřícího vědce, který není evolucionistou? Marxismus-leninismus se rozsypal jako domeček z karet, ale jeho páter, evoluční materialismus, drží své oběti pevně.

Padne-li mýthus evoluce, rozsype se s ním i mýthus materialismu a celá řada všeobecně rozšířených pověr a morálních neduhů. Snad by i některým z nás mohlo postupně dojít, že nejsme celkem moc slušní lidé. Nebo i to, že právě my, celkem slušní, kteří nikomu nic zlého neděláme, a ne narkomaní a prostitutky, jsme rozpoutali v tomto století dvě světové války, při nichž bylo zabito dalších asi 100 milionů celkem slušných lidí. Tedy mohlo by nám dojít, že průměrná slušnost je k ničemu. A také by mohla padnout pověra, že na co si nesáhnu a co nevidím neexistuje. Ovšem, to se ví, k tomuto prohlédnutí nestačí opustit jen evoluční nesmysly. K tomu je třeba víc. Každý ví, kdo věří v Krista, jak je mezi lidmi rozšířena pověra, že náboženství člověka spoutává, zatímco ateismus osvobozuje. Ze je tomu až bolestně naopak, poznačové, které rozšíří mnozí evolučně myslící vykladači bible, jak o tom byla již řeč.

Pádem materialismu a uvěřením v Krista padne v myslí člověka také pověra emancipační, v našich zemích silně rozšířená. Tedy to, že muž a žena jsou si ve všem rovní a mají v manželství stejná práva a povinnosti, podobně jako zvrácené názory na výchovu dětí bez použití metly. Také právo rozhodovat o životě a smrti nenarozeného dítěte by poznáním Božích zákonů vzalo za své. Myšlenka komunismu nezačala s Mar-

xem, po případě některými filozofy před ním, ale je stará jako lidstvo samo. Zákládá se na omyleu a pověře, že změnou podmínek a okolností, se také změní lidská povaha. Je to silně společné evoluční teorii. Například víra, že když nebude bída, nebudou lidé ani krást, nebo nebudou-li vykorisťovatelé, nebude vykorisťování. V této zvrácené ideologii, která dříme hluboko v každém z nás a bude existovat i po ukončení činnosti všech komunistických stran světa, se topí Východ i Západ. V této vídě vlastně žije většina světa, i když pod praporem různých stran — křesťanství, humanismu, komunismu nebo demokracie.

Kristus učí, že nejprve se musí změnit člověk zevnitř, ať žije ve špatných nebo dobrých podmínkách. Řecké metanoia, pokání, znamená doslova nová mysl. V ráji byly ty nejlepší podmínky a nic to nepomohlo. Člověk i v nich selhal, postavil se proti Bohu, zhřešil a zabil druhého člověka i sebe. Také v Babyloně budovali demokracii a toleranci. Byli bohatí a ekonomicky silní, nezapomínavi ani na kulturu, náboženství, architekturu. A když bylo nejvíce do zpěvu, přišli o všechno přes jedinou noc. Byl to komunismus jiného typu, ne totalitního, spíše všelidového a prosperujícího charakteru.

Semínko komunismu živené materialismem a falešnou nadějí, že vše je v dobrém vývoji, rozvrátili tu nejlepší společnost. Jediný Kristus může toto semínko úplně vykořenit z myslí i srdcí lidí. Myšlenka materialismu a komunistického opojení je prostá a jasná. Nejprve se musíme najist, pak můžeme filozovat. Chléb a hry. Také církve postupují podobně. Kvalitní budovy, přesné překlady bible, tlustospisy výkladů a pak se bude vyvařovat. A výsledek? Často krásné budovy zejména prázdnnotu a nejnovější překlad bible se prolisuje a odloží. Ježíš nás léčí mnoha jasnými slovy, např. výrokem:

♥ „Hledejte nejprve Boží králoství a jeho spravedlnosti a vše ostatní vám bude přidáno.“

Nebo praví:

♥ „Nejenom chlebem bude živ člověk, ale každým slovem, které uchází z úst Božích.“

Také tento výrok je vysoce praktický. Nebylo by chleba, kdyby Boží slova a věty nebyly zakódovány v genetickém předpisu pro růst např. obilního zrna. I genetika hovoří o písmenech a slovech. Tak by šlo potvrdit každý Boží výrok jako vysoce reálný a plný života. O tom se může každý přesvědčit.

— Pavel Kábrt, Na Maninách 44,  
17000 Praha 7, Tel.: 807 229 —

## TROJJEDINOST BOHA

Před několika lety jsme měli v jakartském shromáždění vásnívou diskusi na téma Boží trojice. Dávám přednost názvu „Boží trojjedinost.“ Byl jsem překvapen, ačkoliv to bylo baptistické shromáždění, že zavládl doktrinální rozporek. Snad i proto, že si v Jakartě, tedy v cizině, anglicky hovořící věřící nemohou příliš shromažďovat učitele podle svého vkusu a musí poslouchat ty, kteří prostě jsou. Bylo to pro nás poučné, být ve sboru křesťanské všechnochuti. Nahleli jsme tak trochu do ostatních věrouk a zjistili jsme, že většina křesťanů neumí obhájit trojjedinost Boha. Obzvláště, když se dostanou do křížku s Jehovovými svědky, Židy nebo muslimy. Tito nás nazývají polyteisty, že prý věříme ve tři bohy, Otce, Syna a Ducha svatého.

Jak je to tedy s Božstvím Boha? Angličtina nazývá Božství „Godhead,“ což doslovně znamená „Boží hlava.“ Nedivme se, že trojjediné Božství způsobuje také nedorozumění. Ano, věříme jen v jednoho Boha, nejsme polyteisté, ale povaha Božího Božství se projevuje vždy v trojjedinosti. My lidé, přestože jsme byli Bohem stvořeni k jeho obrazu, jsme sami o sobě úplně nezpůsobilí představit si Boha, který by trojjedinému Božství odpovídal. Bůh je nekonečně nade vším, co stvořil. Proto, my lidé, můžeme pochopit organizaci Božího Božství jen natolik, kolik nám toho o sobě Bůh odhalil. Nesmíme o Božství subjektivně spekulovat. Můžeme však mít

## 14 ZÁPAS O DUŠI

o Bohu a jeho Božství znalost, jež je vymezena jeho biblickým zjevením. A bible říká:

♥ Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jím (tedy i nám) přístupné, Bůh jim to přece odhalil. Jeho věčnou moc a Božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu. (Rím. 1:19,20)

Budeme zkoumat Boží Božství, raději Boží trojjediné Božství z hlediska Božího stvoření, protože bible říká, že ve stvoření je jeho Božství odhaleno. Stačí, říká bible, když přemýslíme o stvoření, potom musíme vidět Boží Božství. Když nepřemýslíme, jsme bez omluvy. Stvoření zobrazuje Boží Božství. Tak to Pavel napsal Rímanům. Musí také platit, že jestliže je Božství trojjediné, potom i jeho stvoření musí být trojjediné. Podstatu Božství můžeme omezit, ale dobré pochopit z následujícího verše:

♥ V něm (u Kristu) je přece vtělena všechna plnost Božství. (Kol. 2:9)

To znamená, že Boží trojjediné Božství je cele a plně vtěleno v Kristu. Kdyby bylo Božství jednojediné, potom by Pavel nemusel psát o „veškeré plnosti Božství“, jenom „Božství“ by stačilo. Kristus je věčné Slovo, které se vtělilo v člověka Ježíše. Kdo viděl Syna, viděl i Otce. Vše, co Bůh je, bylo vtěleno a viděno v Kristu. Ježíš Kristus je Bůh, náš Spasitel.

Boží podstata a vlastnosti jsou obsaženy v trojjediném Božství, a jsou vyjeveny v Božím Synu, abychom je pochopili. Trojjediné Božství sděluje Boží všudypřítomnost, všemohoucnost, vševedoucnost, lásku, pravdu, milost a ostatní povahové rysy Boha. Bůh je Otec, Syn a Duch svatý. Jeden Bůh, jehož trojjediné Božství spočívá ve třech osobách. Otec je věčný zdroj všeho bytí. Syn je věčné Slovo, kterým se Bůh projevuje ztělesněním a zhmotněním. Duch je věčná přítomnost Boha vyvěrající z Otce a tekoucí skrze Syna do veškerého stvoření. Otec i Duch svatý jsou všudypřítomní, neviditelní, a přece neustále zjevovali skrze Synovo vtělení. Boží trojjediné Božství je viditelné, zhmotnělé v času a prostoru ve vtělení Syna, Ježíše Krista, a

potvrzeno veškerým stvořením. V Ježíši Kristu je vtělena (což je přítomný čas) všechna plnost Božství. Ježíš Kristus představuje celého Boha, tedy jeho veškerou plnost, což je jeho trojjedinost. Ježíš Kristus je to věčné — Jsem, že Jsem. Ježíš Kristus je to Slovo, které bylo na počátku a bez něj nic nepovstalo. Ježíš Kristus, to Slovo je Bůh.

Zdá se to být paradoxní? Jeden Bůh a trojosobní Božství? Proto je tolik kvazikřesťanů, kteří toto biblické učení odmítají. A křesťané? Ti ve své 99% většině tvrdí, že trojjediného Boha můžeme přijmout pouze na základě víry, že trojjediné Božství nemůžeme nikdy pochopit. Ale bible nás nenašídá ke slepé víře ani na jednom místě. Bůh nám dá kromě víry a citu i rozum, jímž chápeme. Kdybych osobně nemohl intelektuálně obhájit biblické křesťanství, skončil bych nejspíš jako ateista nebo agnostik. Kdybych v Bohu věřil, potom bych mohl být čímkoliv, Židem, muslimem, Jehovovým svědkem, mormonem, hinduistou, unitářem ... Tito, a mnoho křesťanů jsou tím, čím jsou právě jen na základě svých emocí. Jenže osamocené city jsou ty nejrůznější stezky. Bible nikdy a nikde nenašídá k citovým závěrům, nýbrž vždy jen ke zkoumání, přemýšlení, čtení a znalosti Písma. Říká se, že láska je slepá. Vzpomeňte si na mládí, když jste byli bezhlavě zamilovaní, s úplně potlačeným intelektem, kdy rozum spadne do kalhot. Taková kvaziláská skončí většinou roztržkou. Stejně je to s vírou. Emocionální víra přináší nakonec jenom roztržku.

♥ Někdy se člověku zdá cesta přímá, ale nakonec přivede ušelijak k smrti. (Pr. 14:12)

Zdání není vědomost, nýbrž čtení. Zdravé radostné emoce, vždy vyvěrají z poznání pravdy, což je znalost. Jenom uvádějme lásku vzplané opravdovými nepomíjivými city. Proto zvažme:

♥ Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jím přístupné, Bůh jim to přece odhalil. Jeho věčnou moc a Božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu. (Rím. 1:19,20)

Když lidé přemýšlivě zkoumají přírodu, Boží stvoření, Boží Božství, potom jim musí být trojedinost Božství odhalena, jinak tento verš neříká pravdu. A Petr říká:

♥ *Buděte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslýchal o naději kterou máte, ale číňte to s tichostí a uctivostí. (1. Pt. 3:15)*

Petr nás nabádá k odpovědi, ne k citové obhajobě. Slovo „odpověď“ je v fečtině „apologia,“ což znamená obrana nebo obhajoba. Když nás, biblické křesťany, začne vyslýchat třeba Jehovův svědek a začne dokazovat paradoxnost trojediného Božství, jak se mu v tichosti vzepřeme? Jakou máme obhajobu? Jestliže obhajobu nemáme, Jehovův svědek nám naší víru založenou pouze na emocích nahlodá a staneme se dříve nebo později kořistí vlka.

Trojediné Božství není žádný výbor tří autonomních bohů. Bůh je jen jeden, ne tři. Trojediné Božství jsou tři vzájemně neoddělitelné osoby, Otec, Syn a Duch svatý. Každá osoba Božství je Bůh, rovnocenně věčná a rovnocenně vševedoucí. Tyto tři osoby Božství jsou vždy v příčinně-účinném vztahu.

Otec je neviditelný zdroj veškeré existence, fyzicky ztělesněn ve viditelném Synu, prožíván a porozuměn Duchem svatým, jenž už je opět neviditelný. Bůh je jen jeden, a přesto musí být Otcem ve své plánovité nápaditosti a hnací síle. Bůh musí být Synem ve svém hmotném projevu Otcových plánů. Do třetice, Bůh musí být Duchem svatým, aby dal smysl, udělil prožití Synově a Otcové práci. Jste ztracení? Nebojte se, brzy vše pochopíte, až budeme zkoumat přírodu a naši každodenní činnost.

Člověk vždy tušil a věděl v srdci, že vševedoucí Bůh někde existuje, že je neviditelným zdrojem všeho, co je. Ale tuto znalost svého svědomí člověk zkorumpoval v panteismus a naturalismus. Tohle je korupce Otce. Člověk vždy tušil, že se Bůh projevuje ve viditelné formě. Tuto znalost svého svědomí zkorumpoval v modlářství. Proto se člověk neustále snaží vtýct boží modlu z hmotných materiálů jako je zlato, stříbro, drahé kamení, dřevo, barvy, bakenit, nebo vtýct boží modlu ve svém meta-

fyzickém blouznění, představách a zázcračných vidění. Tohle je korupce Syna. A do třetice, člověk vždy chtěl a tušil, že je možné udržovat s Bohem osobní duchovní vztah. Tuto znalost svého svědomí člověk zkorumpoval v mysticismus, fanatismus a démonismus. Tohle je korupce Ducha svatého.

Podívejme se na přírodu, na stvoření a přemýšlejme, zda stvoření opravdu odhaluje trojediné Božství jak Pavel napsal Rímanům. Zda uvidíme, když přemýšíme, co je neviditelné. Zda obhájíme naši víru před protibiblickými hlodavci.

Základ celého Božího stvoření je vesmír. Měli bychom říci trojesmír, protože vesmír má tři nesamostatné podstaty. Prostor, hmotu a čas. Tohle si lidé uvědomují již po tisíciletí. Všechny jevy probíhají v prostoru, hmotě a v čase. Žádná ze tří vesmírných složek nemůže být odtržena od zbyvajících dvou, protože vesmír je trojediný. Čas bez hmoty, která se pohybuje v prostoru, nemůže existovat. Odtrhněte hmotě prostor a nemáte jí kam umístit, navíc se nemůže pohybovat v čase, tedy neexistuje. Zkušenost a věda jasně potvrzuje, že vesmír je časo-prostorově-hmotná spojitost, jež je trojediná. Odtrhněte z trojedinosti vesmíru jednu jeho složku a vesmír se zhroutí. Hmota definuje prostor a čas, prostor definuje čas a hmotu, a do třetice, čas definuje hmotu a prostor. Ve hmotě, je vesmír plně ztělesněn, protože ta může existovat jen v prostoru a čase. Proto je trojediné Božství plně vtěленo v Kristu, protože ten je definován Otcem a Duchem. Kdo vidí hmotu, která se pohybuje v prostoru a čase, ten vidí plnost trojediného vesmíru, přestože čas a prostor jsou neviditelné veličiny. Kdo vidí Syna, který je poslán Otcem a poznán Duchem, ten vidí plnost trojediného Božství, přestože Otec a Duch jsou neviditelní.

Jeden vesmír existující ve třech vzájemně neoddělitelných koncepčních formách, z nichž každá je rovnocenně vesmírná, dokonale ilustruje jednoho Boha, který existuje ve třech vzájemně neoddělitelných koncepčních osobách, z nichž každá je rovnocenně Božská.

Přemýšlejme dále, jak nás Pavel nabádá. Mezivztažnost složek trojediného ves-

míru neuvěřitelně obkresluje mezivztažnost trojediného Božství.

Prostor je neviditelné všudepřítomné pozadí všech Ježíšových hmot a energie, které mohou být vnímány, prožity, porozuměny pouze v neviditelném čase. Podobně, Otec je neviditelný všudepřítomný zdroj všeho bytí, které je zhmotněno viditelným Synem, jenž může být vnímán, prožit, porozuměn pouze neviditelným Duchem svatým. Neviditelné — viditelné — neviditelné. Neviditelný prostor, viditelná, hmatatelná reálná hmota a neviditelný čas. Neviditelný Otec, viditelný ztělesněný reálný Syn a neviditelný Duch svatý. Tohle je organizace a tok úkolů v Božím Božství.

Bůh není trojice vzájemně oddělitelných svéjmenných osobností. Bůh je trojedinost Božství, te=dý trojjedinost neoddělitelných osobností, z nichž žádná není svéjmenná, ale právě naopak, každá jmenuje zbyvající dvě. Otec odpovídá prostoru, Syn hmotě a Duch svatý času.

Naše dobrodružství však nekončí zde, protože každá z těchto tří nesamostatných složek vesmíru je sama o sobě opět trojjediná.

### Prostor

Proberme si trojjediný prostor, jenž odpovídá Otci. Prostor má tři rozměry. Délku, šířku a výšku. Každý rozměr je nekonečný a každý zabírá celý prostor. Kdybychom měli pouze jeden rozměr, délku, a i kdyby byla nekonečně dlouhá, neuměli bychom si ji ani představit. Nikdo neviděl ani neuvidí ideální přímkou. To co nazýváme přímkou v naší představivosti má vždy kousek výšky a trošku šířky. Proto nikdo neuvidí Otce a proto Ježíš nemohl apoštolum Otce ukázat. Přímluka sama o sobě je neviditelná, jako je Otec sám o sobě neviditelný. A i tohle už je nesmysl, protože přímluka ani Otec nemohou sami o sobě existovat. Protože je první rozměr prostoru neviditelný, musíme přidat druhý rozměr, šířku, abychom „hmatatelně“ viděli, že existuje první rozměr, tedy délka. Skutečnost délky, protože je neviditelná, může být potvrzena pouze šířkou. A hle, rovinu, tedy dva rozměry, už vidíme stejně

jako vidíme ztělesněné Božství, Syna, Ježíše Krista. A protože se pohybujeme od neviditelného k viditelnému a zase k neviditelnému, tedy od přímky k rovině a k prostoru, je nám už jasné, přidáme-li třetí rozměr, výšku, dostaneme plnost prostoru, který je už zase neviditelný. Uvědomme si, že rovinu můžeme hmatatelně a očividně zařídit pouze tehdy, existuje-li třetí rozměr, výška. Kdyby neexistovala výška, byli bychom zploštělí v rovině, kterou bychom potom nemohli vidět, protože by to byl nás prostor, stejně neviditelný jako neviditelné trojrozměrný prostor, ve kterém se pohybujeme. Tedy, tak jako můžeme vidět a nahmatat rovinu z třetího rozměru, stejně můžeme zařídit a vidět ztělesněného Božího Syna jenom Duchem svatým. Jeden rozměr, neviditelná přímka, představuje neviditelného Otce. Dva rozměry, viditelná rovina, představuje viditelného Syna. Tři rozměry, neviditelný prostor, představuje neviditelného Ducha svatého.

♥ ... kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho. (Řím. 8:9)

Kdo nežije v trojrozměrném prostoru, jenž reprezentuje Ducha svatého, ten nemůže vidět dvourozměrnou rovinu, která reprezentuje Syna. Kdo nevidí dvourozměrnou rovinu, Syna, ten nemůže ani tušit Otce, protože jednorozměrná přímka je neviditelná a odhalena jenom v rovině, tak jako je Otec odhalen v Synu. Kdo nemá třetí rozměr, Ducha svatého, ten stojí mimo celý prostor Boha, protože Boží Božství je trojjediné jako prostor.

Objem, tedy podstatu prostoru vypočítáme násobením délky, šířky a výšky. Všechna plnost objemu, tedy prostoru, je součin, ne součet jeho rozměrů. Podobně, podstatu Boha, objem Boha, tedy všechna plnost jeho Božství je rovněž součin, ne součet, jeho neoddělitelných osobnosti. Délka x šířka x výška = jeden objem. Proto první Boží osoba krát druhá Boží osoba krát třetí Boží osoba se rovná jednomu Božství, jedné Boží plnosti, jednomu objemu trojjediné Boží podstaty. Dobrodružné stopování trojjediného Božství z přírody však nekončí ani zde.

## Čas

Další neoddělitelná součást trojjediného vesmíru je čas, jenž odpovídá Duchu svatému. Je úzasmné si uvědomit, že čas má také tři vzájemně nedělitelné části. Ačkoliv je čas jen jeden a spojitý, přesto mluvnice všech jazyků dělí čas na minulý, přítomný a budoucí. Všechn budoucí čas bude jednou minulostí. Když čas přechází z budoucnosti do minulosti, tak prochází přítomností. A opět. Neviditelné — viditelné — neviditelné. Budoucnost je neviditelná a materiálně neprozírá. Budoucí čas je zdrojem všeho přítomného a minulého času. Budoucí čas odpovídá neviditelnému Otci, zdroji všeho. Čas se stává viditelným po kousíčkách v přítomnosti, vědci by řekli v kvantech. A už je nám jasné, že ztělesněná viditelná přítomnost času odpovídá Synu, Ježíši Kristu. Přítomnost však okamžitě přejde v neviditelnou minulost. Minulost je nás prožitek, zkušenosť, a ta odpovídá Duchu svatému. Pravda, minulost je neviditelná, ale díky minulosti víme, jak nakládat s přítomností. Zkušenosť nás učí, jak jednat v přítomnosti a v přítomnosti plánujeme svoji budoucnost. Je to zase stejná souběžnost s trojjediným Božstvím. Duch svatý nás vede k Synu a Syn k Otci, protože Otec vyslal Syna a Syn vyslal Ducha. Tedy budoucnost, přítomnost, minulost. Neviditelné — viditelné — neviditelné. Otec, Syn, Duch svatý.

♥ Až přijde přímluvece (hovoří Ježíš), kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, jenž od Otce vychází, ten o mně vydá svědectví. (Jan 15:26)

Jakoby by přítomnost říkala: „Dávám vám minulost, která vychází z budoucnosti.“ A tak to přesně je. Nebo:

♥ Jakmile ušak přijde On, Duch pravdy, uvede nás do veškeré pravdy, neboť nebude mluvit sám za sebe, ale bude mluvit, co uslyší. On mě (Ježíše) oslaví, neboť vám zvestuje, co přijme ode mne. (Jan 16:13-14)

Úžasná souběžnost! Duch vši vše od Syna, jej oslavuje a o něm vypráví. Všechna minulost, historie, bývala okamžik po okamžiku přítomnosti. Proto historie popisuje a oslavuje odvinutou přítomnost.

Historie bez viditelné reálné přítomnosti nemůže existovat. Kdyby nebyl tento okamžik, tak by ani nebyla jeho historie. A historie mluví o pravdě, kterou slyšela z odvinuté přítomnosti. Podobně, Duch svatý mluví o pravdě, mluví o tom, co slyší od Syna. Ježíš v Janovi pokračuje.

♥ Všechno, co má Otec jest mé. Proto jsem vám řekl, že vám (Duch) bude zvěstovat, co přijme ode mne. (Jan 16:15)

Do přítomnosti, která odpovídá Synu, přítéká čas z budoucnosti, která odpovídá Otci. Budoucnost je zdroj všeho času a tedy i dění. Syn řekl: „Všechno, co má Otec, jest mé.“ Podobně všechno, co obsahuje budoucnost, je vlastnictví přítomnosti, jelikož neviditelná budoucnost vše odevzdává viditelné přítomnosti. Jinak by to ani nebyla budoucnost.

Vidite, čas je jen jeden a přece je to trojjediná časovost. Bůh je také jen jeden, a přesto je trojjediným Božstvím. Budoucnost neexistuje bez přítomnosti, a přítomnost bez minulosti. Otec neexistuje bez Syna a Syn neexistuje bez Ducha svatého.

## Hmota

Třetí nedělitelná složka vesmíru, trojjedinost hmoty, odpovídá Synu. Hmota a energie jsou vzájemně zaměnitelné. Energie zahrnuje např. světlo, teplo, zvuk, elektřinu, cokoliv, co způsobuje pohyb a práci. Jakýkoliv projev hmoty se odehrává v prostoru a odvívá v čase. Navíc, každý projev energie má pohybovou povahu. Světlo, teplo, zvuk mají své rychlosti, které měříme prostorem a časem, třeba metry za vteřinu. Hmota (do níž zahrnujeme i energii), prostor a čas jsou neoddělitelné.

Tedy, hmota má svůj zdroj v neviditelné energii a ta odpovídá zase neviditelnému Otci. Hmota je viditelná v pohybu, jenž odpovídá Synu. A konečně, hmota je záta v neviditelné zkušenosti úkazu, jenž odpovídá Duchu svatému.

## Událost

Pokračujeme však dál. Každý úkaz má začátek a konec v prostoru a čase. Nazvě-

me tento časoprostorově omezený úkaz událostí. Potom třeba zablesknutí nebo hudební přednes nebo jakýkoliv jiný jev, jsou události, které se odehrávají v prostoru a odvíjí v čase. Trvání událostí může být dlouhé nebo krátké. Zabíraný prostor objemný nebo neobjemný. Takže hora, planeta, hvězda, pád, výbuch, hromobití, jsou události, zabírající určitý prostor a trvající určitý čas. Do událostí můžeme také zahrnout jevy biologické, energetické i duševní, pokud mají biochemickou nebo bioelektrickou podstatu. Zvíře, modlitba, zadumání jsou všechno události odehrávající se v prostoru a odvíjející se v čase.

Každá událost je vyvolána ve svém počátku nějakou přičinou a na svém konci způsobí nějaký účinek. Jedna událost způsobuje další, protože končící účinky se stávají počátečními přičinami, čímž vyvolávají větvící se řetězce událostí, jež vplní v podstatě veškerý prostor a zaberou veškerý čas, protože Boží stvoření je dynamické. Přičina — událost — účinek je trojjedinost, která prostupuje celým stvořením. Když lidé přemýšlejí, nemají výmluvu. Stvoření jasné odhaluje trojjediné Božství.

### Shrnutí

Zopakujme si, co jsme si již povíděli. Pohybujeme se od neviditelného k viditelnému a zase k neviditelnému: Trojjediný vesmír je nejprve určen a existuje v neviditelném prostoru,jenž odpovídá neviditelnému Otci, který určuje, je zdrojem, trojjediného Božství. Trojjediný vesmír je za druhé viděn a ztlesněn ve hmotě, jako je trojjediné Božství plně vtěleno v Synu, jenž je viditelný jako hmota. A do třetice, trojjediný vesmír je pochopen pouze v neviditelném čase, stejně jako je trojjediné Božství pochopeno a zařito pouze v neviditelném Duchu svatém. Zde jsme ovšem neskončili, protože, prostor, hmota a čas jsou samy o sobě trojjedinosti.

Trojjediný prostor je určen neviditelným jedním rozměrem, přímkou, stejně jako je trojjediné Božství určeno neviditelným Otcem. Trojjediný prostor je viditelný pouze ve dvou rozměrech, tedy v rovině, stejně jako je

trojjediné Božství viděno v Synu. A do třetice, trojjediný prostor je zařít v neviditelných třech rozměrech, tedy v plnosti prostoru, stejně jako je trojjediné Božství zařito v plnosti neviditelnosti Ducha svatého.

Trojjediná hmota je určena a má svůj zdroj v neviditelné energii, stejně jako je trojjediné Božství určeno a má svůj zdroj v neviditelném Otci. Trojjediná hmota nebo energie je viděna skrze svůj pohyb, stejně jako je trojjediné Božství viděno v Synu. A do třetice, trojjediná hmota je zařita v neviditelné zkušenosti, úkazu, stejně jako je trojjediné Božství zařito v neviditelném Duchu svatém.

Trojjediný čas je určen a má zdroj v neviditelné budoucnosti, stejně jako je trojjediné Božství určeno a má svůj zdroj v neviditelném Otci. Trojjediný čas je viděn v přítomnosti stejně jako je trojjediné Božství viděno v Synu. A do třetice, trojjediný čas je zařít v neviditelné zkušenosti, jež je minulostí, stejně jako je trojjediné Božství zařito v neviditelné zkušenosti Duchu svatého.

Opravdu, Bůh je trojjediný, obzvláště když si uvědomíme naši trojjedinou činnost. Dejme tomu, že stavíme dům. Nejprve musí být neviditelně naplánováno v architektově představivosti. Tahle fáze odpovídá Otci — zdroj, plán, motivace. Potom musí být plán uskutečněn, hmotně postaven, aby se stal hmatatelně viditelný a použitelný. Tahle fáze odpovídá viditelnému Synu. A ve třetí fázi, dům užíváme, prostě se tam bydlí. A prožitek už je zase neviditelné povahy jako Duch svatý.

Přátelé, neznepokojovalo by vás nyní, kdyby byl Bůh jen jednojediný? Vždyť by potom nemohl stvořit trojjediné stvoření, protože by nevlastnil koncept trojjedinosti. Bůh je jen jeden, ale nemůže být jednojediný, protože potom by byl jako prostor bez hmoty a času a tím pádem by Bůh vlastně

neexistoval, protože by byl prázdny jako prostor a bible přece hovorí o Boží plnosti.

Nebo považme hudební dílo. Nejprve se zrodí neviditelně v skladatelově hlavě. Potom hudebníci hmatatelně, viditelně rozvezvějí vzdach, až nám buší do bubínků, a nakonec zažijeme neviditelný požitek neviditelné skladby a její hmotné slyšitelné reálizace. Jenom neviditelným Duchem svatým zažijeme požitek styku s reálným viditelným Ježíšem Kristem, Synem, kterého posílá ve svém neviditelném plánu Otec, a dal mu vše do rukou, tak jako hudební skladatel dá své neviditelné dílo do rukou orchestru. V něm, v Symu, Otec realizuje své plány, které zahrnují plnost trojjediného Božství, včetně Ducha svatého. Podobně, v orchestru, skladatel realizuje své dílo, které zahrnuje plnost trojjediného lidského konání včetně oceňujícího obecenstva, jež neviditelně zažívá hudbu.

Všechno, úplně všechno je trojjedine. Veškeré hemžení Božího stvoření je trojjedine. Vždyť to Pavel napsal Římanům:

♥ Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jím (tedy i nám) přístupné, Bůh jím to přece odhalil. Jeho věčnou moc a Božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu. (Řím. 1:19,20)

### Trojjedinost člověka

Přátelé, často si připomínám verše ze čtvrté Matoušovy kapitoly, kde Satan pokouší Ježíše na poušti. Tolik o těchto verších přemýšlím.

Za prvé mne utvrzují v tom, že Satan je skutečně bůh tohoto světa, princ povětrí. Vždyť Satan měl moc ukázat Ježíšovi všechna království světa najednou a řekl mu:

♥ Toto všechno ti dám, padneš-li přede mnou a budeš se mi klanět. (Mt. 4:9)

Ježíš vůbec nepopřel Satanovo vlastnictví země. Jinak by mu odpověděl: „Jak mi to, Satane, můžeš dát, když to není twoje,“ nebo by řekl: „Nerozdávej, co ti nepatří.“

Za druhé mne tyto verše utvrzují, že na jakoukoliv spornou otázkou musíme vždy

hledat odpověď v Písmu, ne v nějakém nadpřirozeném vidění, čtení nebo frenetickém prožitku. Ježíš totiž odpověděl tomuto protibiblickému hlodavci, Satanovi, na všechna jeho tři pokušení slovy, „Je psáno.“ Žádné, „bylo mi zjeveno“ nebo „cítím,“ nebo „zdá se mi.“ Ať je nám Ježíš vzorem! Slovy „Je psáno“ se musíme řídit, protože city samy o sobě jsou zrádné. City teprve vyplývají z napsané a pochopené biblické pravdy.

Za třetí mi tyto verše potvrzují, že Satan dobré věděl, a to Satan není křestan, o trojedinosti Boha, a tím i o trojjedinosti Božího obrazu, to jest člověka. Proto Satan Ježíše pokoušel v jeho třech lidských podstatách.

Nejprve jej pokoušel na viditelném hladovém těle, ať prý Ježíš, je-li Božím Synem, tedy druhou osobou Božství, promění kameny v chleba. Lidské hmatatelné tělo odpovídá viditelnému Synu.

Podruhé Satan Ježíše pokoušel, ať se vrhne z chrámu, je-li Syn Boží. Otec prý vyšle anděly, kteří jej zachytí, aby nerazil nohou na kámen. Satan pokoušel Ježíšovu duši, kde sídlí intelekt, touhy, plánovitost, nápaditost, motivace, vůle. Tato druhá složka lidské trojjedinosti, neviditelná duše odpovídá neviditelnému Otci, jenž je zdroj a hnací silou za veškerým děním. Tak jako neviditelný Otec vydává pokyny viditelnému Synu, který neudělá nic bez Otcova vedení, tak i naše viditelné tělo ztělesňuje pokyny vycházející z naší neviditelné vůle, intelektu, plánovitosti atd., prostě z naší duše.

A do třetice, Satan Ježíše pokoušel, aby jej Ježíš zbožňoval, ale Ježíš mu dopověděl:

♥ ... je psáno: Hospodinu Bohu svému se budeš klanět a jeho jediného uctívat. V té chvíli ho d'ábel opustil, a hle, andělé přistoupili a obsluhovali ho. (Mt. 4:10,11)

Zbožňování, zažití a ocenění neviditelných tvůrčích schopností Otce, které jsou materializovány Synem je vždy jen v neviditelném Duchu. Satan tedy pokoušel třetí složku lidské trojjedinosti, a to je neviditelný duch, který odpovídá v trojjediném Božství Duchu svatému. V našem duchu sídlí vě-

domí, jímž zažíváme a uvědomujeme si, že jsme. Náš neviditelný duch nám dává prožitek a požitek z toho, co jsme vymysleli hnání neviditelnou duší, a vytvořili viditelným tělem. Jinými slovy, náš duch oslavuje a prožívá spolupráci naší duše a těla, stejně jako Duch svatý oslavuje činnost Otce a Syna v trojjediném Božství jediného Boha.

Jestliže se Boží Duch svatý napojuje na našeho ducha hovoříme o znovuzrození, protože spojení je život a život začíná narozením. V tomto případě znovuzrozením, protože Adam, člověk, byl svým duchem na Božího ducha už napojen při svém stvoření.

Že Duch svatý oslavuje celou plnost trojjediného Božství, je zřejmé.

♥ Ale přichází hodina, ano již je tu, kdy ti, kteří Boha opravdu věří, budou ho uctívat v Duchu (velké „D“) a v pravdě. (Jan 4:23)

Že Duch svatý oslavuje Syna, je také zřejmé:

♥ On mě oslaví, neboť vám bude zvěstovat, co přijme ode mne. (Jan 16:14)

Že Syn oslavuje Otce, Otcův plán spásy, je také jasné.

♥ Otče můj, není-li možné, aby mne ten kalich minul, a musím jej pít, staň se tvá vůle. (Mt. 26:42)

### Závěrem

Přátelé, vše ukazuje na trojjedinost Božího Božství. Vraťme se ještě k Matoušovým veršům, které popisují pokusení, což je pokoušení Ježíše Satanem. Tyto verše mi sdělují ještě jednu snad nejdůležitější čtvrtou pravdu. Satan věděl přesně do puntiku, co dělá, když Ježíše pokoušel. Satan věděl, že kdyby vytrhnul Syna z trojjedinosti, Bůh by se zhroutil, protože Bůh existuje jenom v plnosti trojjediného Božství. Jako bychom vytrhl z prostoru a času hmotu. Vesmír by se zhroutil. Umíte si představit budoucnost a minulost bez přítomnosti? A tohle jsou jen fyzikální jevy! Odtržení duchovní osoby Syna z Boží trojjedinosti si představit ani neumíme. Satan je tak chytrý, až to mrazi. Satan dobře věděl, že vraží-li klín do Boží trojjedinosti, zvítězíl by, protože trojjediné Božství by se zhroutilo. A protože Satan nemůže nikdy zvítězit nad Bohem, tak alespoň naocíkoval smrtící doktrínu o jednojediném Božství, tedy o jednoosobním Bohu do srdcí mnoha sekt, muslimů, mnoha Židů, Jehovových svědků, unitářů a katastrofálně velkému množství křesťanů, kteří v trojjediné Božství také nevěří. Co se Satanovi nemohlo podařit rozbit ve skutečnosti, to se mu podařilo rozbit v srdci každého nevěřícího, ať si říká jakkoliv, třeba i křesťan, ať žije kdekoliv ve Lhotě nebo v Jakartě.

— *pst — Pokračování příště*

### HLAS AND - DOBRÁ NOVINA - HCJB, QUITO

Vysílání v 5:00 hodin UTC (ČSFR - 6:00 v zimě, 7:00 v létě) uslyšíte denně v pásmech 11, 25, 31 a 49 metrů, na kmitočtech 25950, 11835, 9610 a 6205 kHz. Vysílání v 18:00 hodin UTC (ČSFR - 19:00 v zimě, 20:00 v létě) uslyšíte denně v pásmech 11, 13, 16 a 19 metrů, na kmitočtech 25950, 21480, 17790 a 15270 kHz.

Distribuční připomínky, objednávky knihy a časopisu "Zápas o duši", kazet a traktátů, ostatních tiskovin a materiálů adresujte na Ing. Bohuslav Vlček, U stadionu 379, 595 01 Velká Bíteš. Dobrovolné příspěvky pošlete poukázkou "A" - název účtu: Tiskový fond ZOD-Brno, číslo účtu: Komerční banka Brno 179 042 - 621. Zahraničním čtenářům: Please mail your tax deductible contribution to: World Radio Missionary Fellowship P.O. Box 553 000 Opa Locka FL 33055 USA. Mark your check "For Czechoslovak magazine", account 1-5140-312-71312



Zápas o duši vydávají Pavel a Klára Steigerovi, HCJB World Radio Missionary Fellowship, Box 691, Quito, Ecuador ve Vydavatelství Křesťanských sborů Ostrava. Vychází šestkrát do roka. Tiskou Ostravské tiskárny s.p. Ostrava. Podávání novinových zásilek povoleno Jihomoravským ředitelstvím spojů v Brně č.j. P/3-1700/91 ze dne 8.2.1991. Dohlédací pošta Velká Bíteš. Registrační číslo R 6/91.